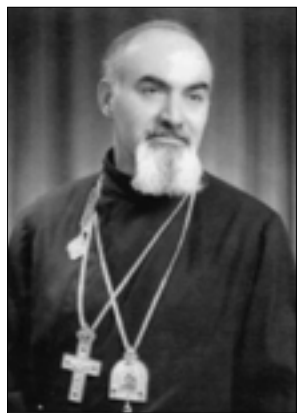

У 1957 р. на прохання духовного керівництва Чехословацької православної церкви переїхав до Пряшівської єпархії. Був настоятелем приходів у селах Брезничка (Breznička) та Пстрина (Pstrina)¹. У 1958 р. перейшов на роботу на Богословський університет у Пряшеві. На факультеті о. Кирил ніс послух спірітуала, працював асистентом та доцентом. Викладав Старий Завіт, герберську, грецьку та латинські мови.

Єпископ Кирил

У 1961 р. возведений у сан архімандрита. З 14 листопада 1965 р. єпископ Михайлівський. Помер 25 липня 1979 р.². На похороні єпископа Кирила були присутні митрополит Празький і всієї Чехословаччини Дорофей, єпископ Пряшівський Миколай, прот. М. Кернашевич, прот. С. Пружинський, о. С. Фомін та ін. Похований на кладовищі в с. Земплінська Широка в районі Михайлівці Кошицького краю³.

У чеському церковному виданні про єпископа Кирила читаємо: «Его служба на єпископской кафедре прошла через испытания сложного периода общественно-политической ситуации, восстановления унии, насильственных захватов храмов и давления на православных верующих, чтобы они отреклись от веры своих отцов. Многие подчинились этому давлению и ушли. Но оставшиеся укрепились в своей вере»⁴.

Юрій Данилець

¹ Horkaj S. Zivitne jubileum Preosvieteneho vladyku Cyrila, biskupa michalovskeho // Odkaz sv. Cyrila a Metoda. – 1974. – №4. – С. 79.

² Хома Иоанн, протоиерей. Єпископ Михаловский Кирилл [некролог] // ЖМП. – 1980. – № 1. – С. 49.

³ Za zosnulym Preosvietenym vladynom Cyrilom, biskupom michalovskym // Odkaz sv. Cyrila a Metoda. – 1979. – № 9. – С. 199-202.

⁴ Возведение владики Юрая в сан архиепископа // Ікона. – 2009. – № 2 – С. 43.

Архімандрит Амфілохій (Кемінь) (15.10.1888 - 27.06.1944)

Про діяльність архімандрита Амфілохія (Кемінь) в науковій літературі писалося недостатньо. Окремі згадки знаходимо в статтях та брошурах міжвоєнного періоду. Серед них слід відзначити роботи інокса Алексія (Дехтерева) та Зігмунда Ашкіназі. У радянський період цією проблематикою могли займатися лише церковні історики, які захистили курсові роботи в богословських закладах: Сергій (Цюка), Дорофей (Філіп), Кирил (Поспишил). На жаль, їх праці так і залишилися в рукописах. Після отримання Україною незалежності до особи архімандрита Амфілохія (Кеміня) зверталися письменник Василь Пагіря, ігумен Гарійл (Кризина), Юрій Данилець.

Архімандрит Амфілохій (в миру Василь Кемінь) народився 15 жовтня 1888 р. в с. Іза Хустського р-ну Закарпатської області. Батько подвижника – Іван Кемінь, займався землеробством. Мати – Марія Хвуст, виховувала дітей та допомагала чоловіку по господарству. Сина вони виховували у релігійному дусі. Коли Василю виповнилося 15 років, проти його односельців угорський уряд розпочав «перший Мараморош-Сиготський процес». Декілька православних ізян було ув'язнено у тюремних застінках, а після звільнення Іоаким Вакаров був убитий угорським жандармом. З цього часу починається «хресний шлях» страждальців за віру.

Як вже зазначалося, православні не мали православного духовенства. Для вирішення цього питання селяни декілька разів

зверталися до сербського єпископа в Будапешті та сербського патріарха в Белграді. Останній пообіцяв відрядити до Ізи священника Герасима Петровича, але угорський прем'єр-міністр заборонив йому в'їзд до Угорщини.

Допомогу православні Закарпаття отримали від архієпископа Холмського Євлогія (Георгієвський), який погодився прийняти бажаних до Яблочинського монастиря Святого Онуфрія (Бельський повіт Люблінського воєводства, сучасна територія Польщі)¹. Саме до цього монастиря у 1910 р. подався Олександр Кабалюк, а в 1911 р. – Василь Кемінь. Молодого русина радо прийняв настоятель монастиря архімандрит Серафим (Остроумов) (канонізований РПЦ у 2001 р.).

Важливі спогади про перебування закарпатців в Яблочинському монастирі залишив для нас Євлогій (Георгієвський): «Иеромонах Стефан шутя называл их «камергеррами», потому что они приехали в белом одеянии; это были кроткие, серьезные люди, красивой внешности; монахи из них вышли примерные»².

Василь Кемінь вступив до монастирської братії та почав здобувати богословську освіту. Наприкінці 1911 р. він повертається на Батьківщину з метою підшукати та нелегально переправити до Яблочина своїх земляків. Виявили бажання присвятити себе служінню Богу жителі с. Іза – Василь Вакаров, Микола Галас, Михайло Мачка, Георгій Плиска, Андрій Хвуст. До них приєднався також Іван Броді (Бровді) із с. Мідяниця Іршавського р-ну³.

Після повернення до монастиря Василь Кемінь 21 липня 1912 р. був пострижений в рясу. 3 листопада 1913 р. рукоположений в мантію з нареченням йому імені – Амфілохій. 10 листопада 1913 р. архієпископ Євлогій (Георгієвський) у м. Холм рукоположив Амфілохія в сан ієродиякона.

¹ Холмський народний календар на 1930. – Варшава: Видання Варшавської Синодальної друкарні, 1929. – С. 102.

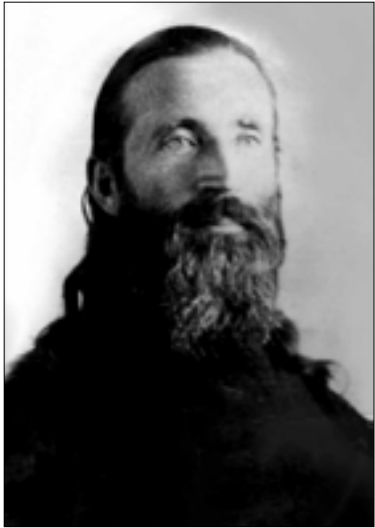
² Євлогій (Георгиевский), митрополит. Путь моей жизни // http://www.krotov.info/acts/20/1910_16/eulo_15.html

³ Дорофей (Филипп), митрополит. Насильственное введение унии в Закарпатье 1646-1649 гг., борьба с нею и ее ликвидация в 1949 году; развитие православной церкви до сего дня на Закарпатье. – Пряшев, 1960. (машинопись). – С. 220.

У зв'язку з тим, що на Закарпатті з новою силою почалося переслідування православного населення, ієродиякон Амфілохій (Кемінь) продовжив своє навчання у монастирській школі. Після завершення богословських курсів архієпископи Антоній (Храповицький) та Євлогій (Георгієвський) порадили молодому ченцю поїхати до Константинополя, щоб там прийняти священницький сан. Вже 15 березня 1913 р. ієродиякони Амфілохій (Кемінь), Матфей (Вакаров) та Серафим (Броді) були направлені в розпорядження Константинопольського патріарха Германа. З благословення патріарха вони прибули на о. Халка, де ректор Халкідонської духовної академії митрополит Герман 28 березня 1914 р. рукоположив їх в ієромонахи. Патріарх забезпечив молодих місіонерів необхідними документами, що засвідчували їх висвячення. Отримали вони також Антимінси, Святе Миро та інше церковне начиння й через Італію повернулися в Угорську Русь (Закарпаття).

14 березня 1914 р. ієромонах Амфілохій (Кемінь) прибув у с. Іза, але вже наступного дня був заарештований угорськими жандармами. Для допиту його було доставлено до окружного міста Хуст. Вивчивши документи ченця, поліція прийшла до висновку, що він дійсно приїхав із-за кордону, але не з Росії, а з Константинополя. Таким чином, через 21 день ієромонах Амфілохій (Кемінь) повернувся в рідне село. Щоб контролювати діяльність священника влада поставила його на домашній арешт, змушуючи кожен день відмічатися в локтоні (жандармській дільниці). У цей час о. Амфілохій духовно керує православним рухом у с. Іза та навколишніх селах. Таємно здійснює обряди вінчання, хрещення, похорону.

Це не залишилося поза увагою влади – 29 серпня 1914 р. він був заарештований і конвойований до концтабору в м. Домбрат (Угорщина). Через деякий час ув'язнення було замінено відправкою на фронт. Однак медична комісія визнає його не придатним до військової служби. Тоді о. Амфілохія переводять до м. Мараморош-Сигот (нині Румунія), де він виконував обов'язки ветеринара при військових конюшнях.

Ієромонах Амфілохій (Кемінь),
1920-і рр.

На великі християнські свята йому вдавалося відпроситися на короткотермінову відпустку, яку подвижник використовував для відправлення Богослужінь. Саме за ці дії в січні 1915 р. о. Амфілохія знову було заарештовано, відправлено до Кошиць (Словаччина) та засуджено військовим трибуналом на чотири з половиною роки тюремного ув'язнення.

Перша світова війна підходила до завершення. Пробувши у в'язниці три з половиною роки, ієромонах Амфілохія перевели в листопаді 1918 р. до тюрми в Мараморош-Сиготі, а 20 листопада – відпустили додому.

Після розпаду Австро-Угорщини на її руїнах утворилися ряд незалежних держав. Закарпаття спочатку залишилося у складі Угорської республіки, яка наприкінці 1918 р. – на початку 1919 р. провела ряд реформ, серед яких і про організацію автономного утворення Руська Країна.

Ієромонах Амфілохій (Кемінь) не наважився проводити відкриті богослужіння за «нової влади». Тому він звернувся за дозволом до сербського єпископа у Будапешті Георгія (Зубковича), який уповноважив о. Амфілохія обслуговувати с. Іза з околицями.

У листі до греко-католицького єпископа Антонія (Паппа) від 20 грудня 1918 р. жителі с. Іза офіційно заявили про свій перехід у православ'я. Вони поставили перед єпископом ряд вимог: 1) передати православним майно, яке належало греко-католицькій церкві (церкву з обладнанням, парафіяльний будинок, школу, земельні наділи церкви, священика та вчителів); 2) повідомити адміністративну та поліцейську владу, щоб не перешкождали заволодінню та користуванню майном православної громаді; 3) сприяти перереєстрації церковного майна на православну церкву в с. Іза; 4) вислати довірену особу

з Єпархіального управління, яка б документально засвідчила перехід кожного жителя села у Православ'я¹.

Численні звернення православних вірників с. Іза до Міністерства Руської Країни з вимогою передати у їх володіння церковне майно закінчилися рішенням міністра від 5 січня 1919 р.

У розпорядженні Міністерства зазначалося, що окружний начальник у Хусті повинен негайно передати у володіння православної громаді с. Іза храм та церковне майно у зв'язку з тим, «що все населення без винятку покинуло лави греко-католицької віри»². 8 січня 1919 р. ієромонах Амфілохій (Кемінь) освятив колишню греко-католицьку церкву та відслужив літургію у присутності численної кількості вірників.

Проти розпорядження міністра Руської Країни стосовно передачі церкви в с. Іза православним різко виступив греко-католицький єпископ Антоній (Папп). У листі до уповноваженого уряду з католицьких справ Адама Першіана від 25 січня 1919 р. він писав: «Я ні в якому разі не визнаю законність цього розпорядження та прошу його скасувати»³. Зрозумілою була стурбованість єпископа, який боявся, що за подібним сценарієм до православних може перейти чимало греко-католицьких церков та майна на Підкарпатській Русі.

Архімандрит Амфілохій (Кемінь)
та Василій Самош, 1930-і рр.

¹ ДАЗО. – Ф. 151. – Оп. 2. – Спр. 947. – Арк. 91-92.

² Там само. – Арк. 95.

³ Там само. – Арк. 99-100.

ієромонах Амфілохій (Кемінь), не маючи змоги обслуговувати всіх православних вірників, що зверталися до нього за допомогою, у березні 1919 р. виїхав до Житомира й повернувся у супроводі ієромонаха Матфея (Вакарова). Через деякий час із Росії повернулися священники Георгій Плиська, Михайло Мачка та ієромонах Алексій (Кабалюк)¹.

Невпорядкованість церковної структури та відсутність юрисдикції змусили керівництво православного руху шукати вихід із ситуації. Під час румунської окупації частини Закарпаття велися переговори з Румунською православною церквою, яка обіцяла заснувати в Мараморош-Сиготі православний вікаріат. У лютому 1920 р. представник православних громад їздив до Сербії, де зустрівся з митрополитом Євлогієм (Георгієвським), котрий відмовився прийняти православних Підкарпатської Русі під свою юрисдикцію. Цей крок був зумовлений тим, що на територію колишньої Австро-Угорщини поширювалася канонічна влада СПЦ. За сприяння митрополита Євлогія прийняти православних під свою юрисдикцію погодився сербський Синод.

21 серпня 1920 р. на Підкарпатську Русь, з метою вивчення ситуації, приїхав делегат СПЦ – єпископ Нішський Досифей (Васич)². Він відвідав Ужгород, Мукачево, Великі Лучки, Хуст та Ізу, де служив літургію у супроводі декількох священників й великої кількості вірників³. Наприкінці серпня 1920 р. єпископ виїхав до Белграду у зв'язку з початком роботи Священного Собору, а вже 1 грудня 1920 р. Священний Синод СПЦ прийняв рішення про призначення його делегатом на Підкарпатську Русь.

На початку серпня 1921 р. єпископ Досифей (Васич) знову прибув на Підкарпатську Русь. 18 серпня 1921 р. він освятив збудовану для чернецтва церкву Святого Миколая. Під час Літургії того ж дня висвятив ієромонаха Алексія (Кабалюка) в

¹ Алексій (Дехтерев), инок. Сокровище неоцененное (Очерк православного девичьяго монастыря в Липши на Подкарпатской Руси). – Ужгород, 1936. – С. 20.

² Преосвященный Досифей в Карпатской Руси // Русский Православный вестник. – 1921. – 9 сентября. – С. 1.

³ Кто нам помагае? // Наука. – 1920. – 19 септембра. – С. 1.

сан ігумена новоствореного Свято-Миколаївського монастиря¹. Наступного дня, 19 серпня, при монастирі в Ізі відбувся перший православний собор, у якому взяли участь 179 делегатів від 60 православних громад, що представляли близько 60 000 вірників Підкарпатської Русі.

Однак єпископ Досифей (Васич) часто залишав Підкарпатську Русь, так як мав єпархію в Сербії. Крім того, більшість духовенства та вірників прагнули бачити на посаді єпископа людину, яка б походила з місцевого духовенства. Тому 10 грудня 1921 р. відбулися збори представників всіх православних громад в с. Іза з метою обрання єпископом ігумена Алексія (Кабалюка). Позаяк серед духовенства відбулися розходження у поглядах на майбутню юрисдикцію, то збори були перенесені в с. Буштино, де 17 лютого 1921 р. ігумена Алексія (Кабалюка) обрали єпископом. Однак 12 липня 1921 р. відбулися перевибори єпископа, на посаду якого претендував також ігумен Боголіп (Церковник). Вибори закінчилися знову перемогою Алексія (Кабалюка). Рішення зборів відмовилися визнати ієромонахи Амфілохій (Кемінь) та Матфей (Вакаров), а також священник Іван Ілечко. Збори відбувалися без відома єпископа Досифея. Таким чином, з боку частини православного духовенства та вірників Підкарпатської Русі відбулася спроба зміни церковної юрисдикції.

Для замирення розділеного духовенства ієромонах Амфілохій (Кемінь) та ще декілька осіб виїхали до Сербії, де зустрілися з керівництвом СПЦ, 28 серпня 1922 р. разом з ними на Підкарпатську Русь прибув єпископ Досифей (Васич) та возз'єднав духовенство на чолі з ігуменом Алексієм (Кабалюком). Отже, діяльність ієромонаха Амфілохія (Кеміня) була спрямована на

¹ Пашкович С. Подкарпатська Русь // Русский голос. – Львів. – 1925. – 25 марта. – С. 3.

Архімандрит Амфілохій (Кемінь), 1930-і рр.

дотримання канонічних порядків та недопущення розколу серед православних, що могло послабити Церкву. За невтомний труд на ниві православ'я, єпископ Досифей (Васич) 10 вересня 1925 р. возвів о. Амфілохія в сан ігумена¹.

Уряд Чехословаччини не дотримувався обіцянок, даних на міжнародних конференціях щодо Закарпаття (Підкарпатської Русі). У 1926 р. чехи намагалися нав'язати православної церкві у межах своєї держави церковний статут. Згідно нього церква мала підпорядковуватися державі. Це викликало незадоволення серед місцевого духовенства. У листопада 1926 р. ігумен Амфілохій (Кемінь) та ще кілька осіб поїхали в Сремські Карловці на Собор СПЦ. У зверненні до сербського патріарха вони висловили протест проти дій уряду ЧСР та просили звернутися до Ліги Націй з вимогою, щоб чехи не втручалися у внутрішні справи православної церкви і визнали її нарівні з іншими релігійними спільнотами, що існували в республіці².

На початку 1927 р. на Підкарпатську Русь прибув новий делегат Синоду СПЦ – єпископ Новосадсько-Бачкський Іриней (Чирич). Перший візит він здійснив 14 січня 1927 р. до с. Іза, де зустрівся з православними вірниками на чолі з ігуменом Амфілохієм (Кемінь). Урочистості з нагоди приїзду єпископа були влаштовані православною громадою с. Іза й 19 січня 1927 р. Цікаві факти про цю зустріч знаходимо в доносі чеського жандарма. Він вказував, що єпископ Іриней (Чирич) приїхав у с. Іза в супроводі архімандрита Алексія (Кабалюка) та архімандрита Матфея (Вакарова). В селі владику зустріли близько 200 осіб, які біля входу до фари (*будинок священика при церкві – Ю.Д.*) вивісили напис: «Да возрадується душа Твоя о Господі». Від імені православного комітету с. Іза привітав єпископа Юрій Пристая. У приходській церкві з вітальним словом виступив ігумен Амфілохій (Кемінь). Під час Богослужіння було більше 400 селян³.

¹ Списокъ и точное описание жизни братіи жіющихъ и жившихъ въ Монастыри Святителя о. Николая что при селе Иза, округа Хустскаго въ Карпатской Руси. (рукопись). – Арк. 3.

² ДАЗО. – Ф. 2. – Оп. 2. – Спр. 91. – Том II. – Арк. 7зв.

³ Там само. – Арк. 17зв.

Однак єпископ Іриней пробув на Закарпатті трохи менше одного року. Вже в січні 1928 р. у Сербії почали вирішувати питання про призначення нового єпископа. Документи, що виявлені нами в архіві, свідчать про те, що контакти верхівки православного руху і окремих селян детально контролювалися чеськими урядовцями та поліцією. Про це свідчать доноси сільських урядників до керівних органів влади. Так із допису стражмістра Вацлава Штіга від 25 січня 1928 р. довідуємося, що на ім'я ігумена Амфілохія (Кеміня) надійшов лист від єпископа Досифея (Васича), у якому зазначалося, що особа нового єпископа вже відома й він приїде в довірену йому єпархію найближчим часом. Отже, зміст особистого листування ігумена Амфілохія (Кеміня) був добре відомий місцевим урядникам.

За часів єпископа Рашко-Призренського й Карпатурського Серафима (Івановича) (1928-1930) в с. Іза відбулося святкування 25-річчя відродження православ'я на Закарпатті та 10-річчя вільного сповідання релігійних поглядів. Ця святкова подія відбулася 24 червня 1929 р. за активної участі архімандрита Алексія (Кабалюк), архімандрита Матфея (Вакаров) та ігумена Амфілохія (Кемінь). На останнього було покладено обов'язки організації зустрічі гостей, забезпечення їх житлом і т. Ігумен Амфілохій також потурбувався про організацію святкової трапези. Велике значення цієї події відзначала газета «Православная Карпатская Русь» від 15 липня 1929 р. У статті вказувалося, що в с. Ізу надійшли вітальні телеграми від президента ЧСР Томаша Масарика, губернатора Костянтина Бескида, митрополита Євлогія (Георгіївського), єпископів Серафима (Івановича), Іриней (Чирич), Горазда (Павліка), Сергія (Корольова), Досифея (Васича)¹.

27 грудня 1929 р. єпископ Серафим (Іванович) возвів ігумена Амфілохія в сан архімандрита.

Як вже вказувалося, на початку 1920-х рр. на Закарпатті почали створюватися чоловічі та жіночі чернечі громади. Провідне місце серед чоловічих обителів посідав Свято-Миколаївський

¹ Юбилейное празнованіе в Изі // Православная Карпатская Русь. – 1929. – 15 июля. – С. 2.

*Архімандрит Амфілохій
(Кемінь), 1930-і рр.*

монастир у с. Іза. У розбудові цієї «твердині православ'я» головну роль відіграла діяльність о. Амфілохія (Кеміня). У 1921 р. відбулися перші збори монастирської братії, де настоятелем було обрано о. Алексія (Кабалюка). Слід визнати, що це обрання було номінальним, бо о. Алексій проживав у м. Хуст при храмі Благовіщення Пресвятої Богородиці. Більша частина ченців

проживала при сільському храмі й їх намісником був о. Амфілохій (Кемінь). Ченці займалися ремеслом: шили взуття, одяг, церковні ризи. Ієромонахи ходили в навколишні села для проведення священних служб¹.

5 лютого 1925 р. відбулося монастирське зібрання, на якому було обрано монастирське правління. Головою став о. Алексій, членами правління – о. Амфілохій, о. Матфей, о. Димитрій, о. Варлаам. 15 травня 1925 р. скликано збори монастирської братії, яка становила на той час 12 чоловік, декотрі з яких жили на приходах. Цього ж року о. Алексія обрано головою Духовної Консисторії Автономної Карпаторуської православної церкви, що була в Хусті. Зважаючи на цей факт архімандрит запропонував призначити на посаду настоятеля іншу особу. Таємним голосуванням було обрано о. Амфілохія, але він відмовився від цієї посади, зіславшись на те, що є настоятелем парафіяльної церкви в Ізі та керівником будівництва жіночого монастиря в Липчі. На посаду настоятеля обрано о. Матфея (Вакарова).

Ще у 1923 р. о. Амфілохій (Кемінь) постриг у монахині Параскеву (Прокоп) та ще біля 20 сестер для новоствореного Липчанського жіночого монастиря. Єпископ Досифей (Васич) доручив йому бути благочинним монастиря та піклуватися про його розбудову. Про це свідчить лист єпископа Досифея від 28 вересня 1924 р.²

Отець Амфілохій з радістю взявся за богоугодну справу. Вже 5 червня 1925 р. він освятив місце під новий монастир. Розпочалося будівництво церкви та чернечих келій. У 1928 р. настоятелька Параскева та ігумен Амфілохій приступили до розробки монастирського статуту. 17 липня 1928 р. о. Амфілохій просив допомоги у вирішенні даного питання від правлячого єпископа Серафима³.

У 1932 р. о. Амфілохій вирішив збудувати в Липчанському монастирі літню каплицю на честь пророка Іллі. У зверненні

¹ О православном монастыре в Карпатской Руси // Церковная правда. – 1925. – февраль. – С. 14.

² Данилець Ю. Православний монастир Різдва Богородиці у селі Липча. – Ужгород: Гражда, 2005. – С. 69.

³ Прохання ігумена Амфілохія до єпископа Серафима за № 9 від 17. 07. 1928 р. // АМПЄ.

до єпископа Дамаскіна (Грданичка) архімандрит вказував, що кошторис будівництва обійдеться у 2500 крон. Він також наголошував, що всі необхідні кошти він пожертвує сам. Після благословення єпископа каплиця була збудована¹.

У 1931 р. перший Мукачівсько-Пряшівський єпископ Дамаскін (Грданичка) призначив архімандрита Амфілохія настоятелем Свято-Троїцького скиту в м. Хуст-Городилово. Але на цій посаді він перебував лише номінально, так як займав парафію в Ізі та був благочинним Липчанського монастиря.

16 березня 1942 р. архімандрита Амфілохія паралізувало. Внаслідок паралічу він втратив мову та здатність рухатися. Його перевезли до Липчанського монастиря, де за ним наглядали черниці. 19 січня 1944 р. він прийняв велику схиму, фактично будучи в безпам'ятстві. А через півроку, 27 червня 1944 р., архімандрит Амфілохій помер. Поховали його на цвинтарі Липчанського монастиря. Через багато років над його могилою було споруджено каплицю Всіх Руських Святих, яка після закриття монастиря в радянський час слугувала черницям місцем для молитви.

Таким чином, архімандрит Амфілохій (Кемінь) був одним із лідерів православного руху на Закарпатті. Брав активну участь у становленні канонічної сербської юрисдикції та відстоював єдність православ'я. Піклувався облаштуванням як чоловічих, так і жіночих чернечих громад, підтримуючи їх морально та матеріально. Добра пам'ять про старця-праведника повинна жити вічно у серцях православних вірників.

Юрій Данилець

¹ Прохання ігумена Амфілохія до Єпархіального Управління за № 11 від 24.10.1932 р. // Там само.

Архімандрит Андрій (Коломацький) (8.02.1896 - 13.02.1980)

Архімандрит Андрій (в миру Всеволод Коломацький) народився 8 лютого 1896 р. в с. Саражинці недалеко від Києва. Батько – Володимир Севастьянович був псаломщиком у сільському храмі. Мати – Серафима Іванівна (дів. Богородицька) допомагала чоловіку по господарству та займалася вихованням чотирьох дітей. Родина Коломацьких була набожною, а тому Всеволод з дитинства відвідував храм. Протягом 1903-1906 рр. він навчався в церковно-приходській школі у рідному селі. У 1906-1911 рр. Всеволод Коломацький – студент Київсько-Подільського духовного училища. У 1911-1914 рр. навчається в Київській духовній семінарії¹.

Початок Першої світової війни не дав йому можливість завершити освіту. Всеволод вирішує вступити добровольцем до армії та піти на фронт. Однак у цьому йому було відмовлено. Головною причиною відмови військової комісії був вік юнака та слабкий зір. Тоді Всеволод вступає до Чехословацької Дружини, що формувалася в Києві. На початку 1916 р. він закінчив Київське військово-училище, отримав чин офіцера та вступив до 127 піхотного Путивльського полку². На літо 1916 р. він дослужився до чину підпоручика, став командиром команди розвідників 127 піхотного Путивльського полку. У 1918 р. – поручик. Після

¹ Новак Г. Неутомимый труженик на ниве Христовой [архимандрит Андрей (Коломацкий)] // ЖМП. – 1977. – № 2. – С. 49-52.

² Строитель православных храмов на ниве славянской // Вестник православного экархата Московской Патриархии в Чехословакии. – 1949. – № 3. – С. 32.